

# פרק 1

## מטה הסי. אי. איי. לאנגלי, וירג'יניה

ג'ייקוב רוס גמר עוד יום עבודה ארוך במטה. הוא ירד לחניון הגדול בפסיעות לאות, מזהה במהירות את הרולס־רויס גוסט שלו. לרגע חלפה במוחו מחשבה על כך ששווה לבוא מבית אמיד. כעת הוא זיהה את רכבו האדום גם בעיניים מטושטשות מעייפות מתמשכת.

הוא גלש לרכבו, מתמזג במהירות עם התנועה. אם לא יהיו פקקים מיותרים, והלוואי שכך, יגיע לביתו שבעיר ריצ'מונד בוורג'יניה בתוך פחות משעתיים. עליו להספיק את השיעור היומי שלו בבית הכנסת הקרוב לביתו. לפחות על זה הוא משתדל להקפיד כמה שאפשר.

שיחה נכנסה לנייד שלו. הוא לחץ על כפתור בהגה, וקולו של גיסו ליאו נשפך ברחבי המכונית. "מה נשמע?"

"אתה נשמע בהול קצת. קרה משהו?" גם אם גיסו ינסה להסוות ממנו את הבהילות, הוא לא יצליח. אחת עשרה שנים מוצלחות

בסוכנות, והוא יודע להבחין בדברים כאלה בקלות. ג'ייקוב ידע היטב שלֵיאו אינו האדם שייבהל מכל חתולת בר שתתקרב אליו. לא היה קשה במיוחד להבין: הוא הסתבך במשהו.

"אני אולי אסתבך, אבל עזוב, אין לי כבר מה להפסיד... אני עכשיו במיאמי. רק רוצה לומר לך שאם יקרה לי משהו, תדע שאני-"

שריקת קליע. ואז עוד אחת. לא היה לג'ייקוב מסובך מדי לזהות את הסוג אפילו מעבר לקו. רובה צלפים איכותי. הוא הימר על SR-25.

"ליאו!"

דממה ענתה לו, סמיכה ומבשרת רעות. ג'ייקוב הגביר את המהירות, כאקט של רצון לסיוע בלתי אפשרי למימוש.

"ליאו!!!"

לשתיקה לא הייתה משמעות נוספת. משהו קרה, וג'ייקוב יגלה בדיוק מה התרחש שם.

\*\*\*

## נחודש לפני כן. ישראל

דממה.

בבית שררה הילה מבורכת של שקט. בית חשוך. שתיקה המבשרת שהילדים כבר בשלבים מתקדמים של שינה. אין יותר מבורך מזה.

אורי ניצל את הרגעים הללו למחשבה. מרגעים אלו חשש, בדיוק באותה מידה שציפה להם. הוא מוכרח לחזור אל ניר עם

תשובה. במה יבחר?

הוא הכניס חתיכה נוספת של תפוח לתוך פיו. ההתלבטות קרעה אותו לאלפי פיסות. מצד אחד רצה כל כך להישאר במטה המוסד, אולם מאידך הגיעו חששות וגם כעסים. לא מגיע לילדים שלו לחיות בבית כזה. לפני שנולד דן, הבטיח אורי לעצמו שיהיה האב הכי טוב שאפשר להעלות על הדעת. כעת הוא הבין היטב שהתרחק מהגדרה זו.

הוא אינו האב והבעל המושלם, ואינו מתיימר להגדיר את עצמו כזה בשלב זה של חייו.

היה בו גם כעס. ישראל זנחה אותו, לא עשתה בעבורו דבר כדי לנסות להציל אותו מהשבי הנורא של פארוק.

כך הם התנהגו, והוא ימשיך לשרת אותם?

גלי נכנסה לסלון חמש דקות מאוחר יותר ומצאה את בעלה יושב מכווץ על הספה, מכונס ומהורהר. לא היה לה קשה להבין על מה הוא חושב.

הוא הרים את עיניו, מישיר אליה מבט. היא הבחינה מייד בזיק חדש שעמד בהן. נחוש. החלטי. הוא קם ממקומו באחת, נושם נשימה ארוכה, מנסה לגבור על הכאב ששלחה לו הרגל בשנייה שנעמד עליה בחדות כזאת, מזכרת מפארוק.

עיניה שאלו אותו בלי קול מה התחדש, אך הוא לא ענה. הוא פסע במהירות לעבר הדלת, החלטי מאי פעם.

באותו רגע כבר ידע את התשובה.

\*\*\*

## למחרת, מטה המוסד

דפיקה על הדלת. ניר זיהה את טיבה. "היכנס, אורי". הוא היה בשיאו של מיון רציני בקלסרים ובדפים שנחו על שולחנו באי סדר משווע כבר למעלה משבוע. אשתו ענבל נחשפה לאנדרלמוסיה שבה חי דרך שיחת וידאו תמימה לחלוטין, ודאגה שכבר באותו יום יעזוב את כל העיסוקים החשובים שלו לטובת סידור משרדו.

ניר החווה בידו על הכיסא. "שב".

אורי הבחין במעשיו של מפקדו וחיוך קטן התגנב לפניו. הוא הבין היטב את הסיבה מאחורי הסדר הזה. מסיפוריו של ניר הכיר טוב מאוד את האובססיה של ענבל לסדר, ובמקביל ידע כמה ניר סולד מפעולה זו.

"אין צורך. באתי למסור לך תשובה וללכת".

ידיו של ניר פסקו מסידור הערמה שנחה על ברכיו. הוא הרים עיניים מצפות, חוששות מעט. "אני שומע..."

"היה לי תענוג גדול להעביר פה קרוב לעשור, אבל היום החלטתי לפתוח דף חדש". הוא הניח בעדינות מעטפה פתוחה על שולחנו של מפקדו.

להצהיר שקל לו כעת? ממש לא. זו הייתה אחת ההחלטות הקשות ביותר מאז זכר את עצמו. הוא הרגיש שקיפל בתוך המכתב גם חלק נכבד מאוד מחייו. הוא בלע אנחה.

"הי, הי! מה נראה לך שאתה עושה?!" ניר שמט את הדפים, אינו שם לב למסמכים שגלשו על הרצפה למין שטיח בלתי מתוכנן.

אורי רק חייך חיוך קטן. "מתפטר. זה מה שאני עושה". איש בעל הבחנה חדה כמו ניר יכול היה לשים לב לדוק של עצב

בעיניים האפורות. "אני כבר אדבר עם גיורא, גבי וכל היתר".  
 המילים נעתקו מפיו של ניר. "מקווה מאוד שהם יצליחו להחזיר  
 לך את ההיגיון הבריאי".  
 גיחוך, מר כלענה, נפלט מפיו של אורי. "בטח. לצערי אין יותר  
 בטוח ממני כרגע".

\*\*\*

### ריצ'מונד, וירג'יניה, ארצות הברית

ג'ייקוב החנה את הרולס־רויס שלו ומיהר לעלות לבית.  
 "מישל!" הוא פרץ לביתו, מבחין באשתו המתרוממת מהכיסא  
 בבהלה. הוא נעצר על מקומו. "מצטער. לא התכוונתי להפחיד",  
 ובאותה נשימה שאל: "שמעת משהו מליאו או מאשתו ג'יין?"  
 היא הנידה ראש לשלילה. "למה? הייתי צריכה לשמוע משהו?"  
 מה יש לו להתעניין באחותה ברגע שהוא חוזר הביתה אחרי יום  
 עבודה ארוך?

הוא לא הגיב. חייג פעם נוספת לנייד של גיסו, ושוב שמע את  
 הצליל המונוטוני של החיוג, פעם ועוד פעם. אין מענה.  
 הוא התהלך בסלון בחוסר מנוחה. חייג לאביו, ואז לחמיו, שהיה  
 גם חמיו של ליאו. איש לא שמע דבר.

הוא נשך שפתיים. כל העייפות שהייתה מנת חלקו לפני השיחה  
 נגוזה כעת. התנדפה. הוא מזג לעצמו כוס מיץ תפוזים והתיישב  
 על הספה הבהירה בכבודות. חשד וחשש כבר קיננו בו. הוא הבין  
 שמשהו קרה, ושיבשרו למשפחה שלו בקרוב את הבשורה הקשה.  
 אבל הוא אינו עומד לשתוק.

הוא יגלה מה התרחש שם, ויביא את האשמים לדין.

”ג'ייקוב?” קולה העדין של מישל העיר אותו מהרהוריו.

הוא הביט בה ומיהר למתוח את שפתיו למשהו לא משכנע. “הכול בסדר. אני עדיין נתון להשפעת העבודה”, הפטיר ומיהר לקום בחזרה מן הספה. פסע לעבר חדר העבודה שלו ופתח את הלפטופ.

ג'ייקוב לא ידע מה בדיוק הוא מחפש, אך ניסה למצוא כל קצה חוט שיקדם אותו צעד קטן קדימה.

נכנס לתיבת הדואר האלקטרוני.

הודעה אחת. בודדת. ג'יי, תענה לי! איך אני משיג אותך? חייב אותך הרגע!

הוא בלע את רוקו, מרגיש את גרונו כואב לפתע. שלף את הנייד שלו וידע בדיוק להיכן להיכנס. הוא אכן צדק. הודעת טקסט. לא אחת. ארבע. תוכנן היה דומה לזה שנכתב באימייל בלפטופ שלו.

הוא הרגיש צביטת כאב בליבו. גיסו היה זקוק לו. הלה היה בצרה, והוא לא היה שם בשבילו. כל המסכים מכובים אצלו בשעת עבודה.

יופי. במקום להועיל, ההרגל שלו גרם כעת לנזק הגדול ביותר שיכול היה לדמיין לעצמו.

## פרק 2

### חל אביב

אורי שב משיחה ארוכה מאוד בבית חברו גיורא. גם גבי נכח שם. הם שוחחו למעלה משעתיים, ואורי הסביר להם את כל הסיבות מדוע החליט לפרוש. גיורא הבין לליבו, אבל גבי הגיב כמו חיה פצועה.

"לא! לא לא לא! ממש ממש לא!!" הוא החל לדבר בצרורות, אות מובהק לחוסר ההסכמה שלו לנאמר. "אני לא רוצה לשמוע שוב את השטויות הללו יוצאות לך מהפה, מובן?"

אורי לא חיך. עיניו הביעו רצינות תהומית. "תאמין לי שהחלטתה קשה עליי. מאוד. אני רוצה להמשיך. מי כמוכם מבין. אבל מצד שני, המשפחה. גבי, רק אחרי שיהיו לך אישה וילדים תוכל להבין אותי. במשך התקופה האחרונה נעדרתי מהבית, כמו שאתם יודעים", הוא חיך חיוך מר. "את התוצאות אני רואה היטב אצל הילדים. דן התחיל לראות פסיכולוג. שירה איבדה מהשמחה התמידית שלה. אין לי ברירה. באמת."

"תיזהר לפני שגם אני אאבד מהשמחה התמידית שלי", התרה גבי. גיורא רק גיחך.

"אני רוצה להמשיך. קשה לעזוב את הבית השני שלי. אבל לפעמים אין אפשרות אחרת".

"אז מה בדעתך לעשות?" גיורא היה מעשי יותר מגבי. נראה שפער השנים והניסיון עשה משהו בשיחה. גיורא, בעצמו אבא לבחור מרדן, הבין לליבו של אורי. הוא לא נהג כמו גבי ועינה את חברו בשאלות. הוא הסתפק בארשת פנים מכילה, מבינה.

"אני חושב לטוס לתקופה עם המשפחה לחו"ל, אתם יודעים, לנקות להם את הראש, להעביר איתם חוויות כמו משפחה נורמלית".

גבי נותר ציני. "משפחה נורמלית. התחברתי להגדרה המדויקת". הוא הרהר לרגע נוסף. "אתה מודע לזה שהילדים שלך התחילו שנת לימודים חדשה לא מזמן? ככה לנתק אותם באמצע החיים ממוסדות הלימודים... נשמע לי קצת מפוקפק..." הוא ניסה בכל דרך למנוע את ההחלטה של אורי - הפזיזה, לטעמו.

"לא יודע. אולי נרשום אותם למוסדות לימודים בחו"ל, אולי לא. אני לא חושב שחודש ללא לימודים יגרום לנזק גדול יותר מחודש ללא אבא בבית. אני עדיין לא סגור על החלטה, אבל אתייעץ עם גלי. דן ושירה יודעים אנגלית בסיסית. סיפרתי לכם כבר שגלי מלמדת אותם המון, בכל פנאי והזדמנות".

גיורא לא הגיב. לא היה אפשר לומר שהוא אהב את החלטתו של חברו, אבל לא הייתה לו אפשרות להתנגד. אורי עצמו חזר מן השבי לפני תקופה לא ארוכה. הוא זקוק לחופשה יותר מילדיו. מי הוא שימנע זאת ממנו?

"אז אל תגיש מכתב התפטרות, חכם בלילה", גבי, באקט של ייאוש, ניסה את מזלו בפעם האחרונה. "תבקש חופשה ללא הגבלה מהמשרד, אם יש דבר כזה. מה הקשר פה להתפטר?!"  
 אורי התרומם ממקומו בכבודות, מרגיש שעופרת הוזרקה לעורקיו. "כבר אחשוב על משהו... אני אזוו, ברשותכם, חבר'ה. עוד נדבר".

גבי וגיורא בהו בגבו המתרחק של חברם, אינם פוצים פה.

\*\*\*

אפי נטל את השקית הקטנה והחל לפסוע לכיוון היציאה, אינו מביט לאחוריו.

את תקופת המאסר שלו ריצה על עוון הדלפת חומר רגיש לעיתונות. סוף סוף שוחרר על תנאי. הוא לקח את חפציו האישיים ויצא. רגשות סערו בתוכו.

לביתו של אביו לא יחזור. בטח אינו רצוי שם. לראשונה חש מה פירוש המילה "מנודה".

גיורא כועס עליו, ובצדק, יש לומר. הוא הדליף מידע מסווג ורגיש וכמעט גרם במעשהו האווילי לחיסולו של אביו.

הוא ידע שיפנה לדירתו הפרטית ויבלה שם ימים ארוכים ומשעממים. כעת לא יוכל לשוב לכתבותיו. מדי הרבה אנשים מונעים זאת ממנו בתקופה הקרובה. אם כן, מה הוא יעשה בדירה? יביט דרך החלון ויבהה בעננים? ינשנש שוב ושוב את החביתות הגרועות שידע להכין?

הוא נאנח ארוכות, מרגיש זקן בא בימים שחווה הרבה מאוד בחייו.

הוא המתין בתחנה, מצפה בכיליון עיניים לאוטובוס שייקח אותו כבר לדירתו.

אפי ידע היטב שכשאבא שלו יגלה שהשתחרר, הם ינהלו שיחה קשה מאוד. וכמה שחשש מאותה שיחה, כך ציפה לה באותה מידה. הוא השתוקק לקשר שלו עם גיורא, אביו. שוב. הנתק הזה קשה לו יותר מדי.

\*\*\*

גלי המתינה לו בבית. כבר סיפר לה בשיחת טלפון על ההחלטה שלו, הבינה מה הקריב, ורק רצתה לומר לו כמה היא מעריכה את ההחלטה.

משהו זמזם בתוכה. תקווה זעירה שזהו, היא עם מנת הסבל שלה. גמרה. סוף כל סוף ישובו להיות משפחה רגילה, מלוכדת ומאושרת. היא שמעה את דלת הכניסה של הבית נסגרת בקול כמעט בלתי נשמע. שירה, מאחוריה, זיהתה את רעש הדלת ורצה לקבל את אורי בחיוכה הכובש. "אבושש!!"

אורי העיף אליה מבט מחויך והושיט את ידיו לעברתה. כמה ייחל ודמייין, כאשר היה בשבי, לשוב לרגעים היפים הללו עם משפחתו. היו פעמים רבות שלא האמין שיזכה לכך. לא האמין שיראה שוב את גלי, דן ושירה. גם עתה הוא לא באמת האמין עדיין.

הוא ניסה להרים את שירה לאוויר ונשך את שפתיו, צל חולף בעיניו. השבי קעקע בו את קיומו. כאבים קלים עד בינוניים היו עדיין מגיעים אליו לעיתים לא רחוקות. הוא ניסה להתעלם מהם וגילה שהדבר מסובך הרבה יותר משחשב.

גלי לא הבחינה בפניו המשתנות של אורי. היא מיהרה למטבח להוציא לו את ארוחת הצהריים שהכינה, מהורהרת.

אורי כבר הזכיר בכמה מילים את הרעיון של חופשה בחו"ל. גם אם התנגדה בתחילה, בתוך ליבה, החלה לחשוב כעת שזה יועיל יותר משיזיק. הילדים יעזבו לתקופה את מוסדות הלימוד? בסדר גמור. ההחלמה של דן ושירה עדיפה מלימודים. אין ספק. איחוד המשפחה חשוב גם כן.

היא המתינה על הכיסא במטבח. אורי נכנס שתי דקות לאחר מכן, אינו שוכח להודות על הארוחה שהדיפה ניהוחות ערבים. הוא עדיין לא הרבה לאכול, אבל השיחה שלו עם דן גרמה לו להבין דברים שלא חשב עליהם לפני כן. הוא פוגע במשפחה שלו כשהוא מתכנס עמוק לתוך כאבו האישי ואינו מבחין בכל היתר. הוא יאכל, גם אם אין לו תיאבון, בשביל גלי.

הילדים נותרו בסלון, משחקים באחד המשחקים הרבים שנקנו להם בתקופת השבי של אורי. אורי עצמו התיישב על כיסא לצד גלי, מול הצלחת המלאה. בעוד הוא לועס את האוכל, גלי פתחה את פיה, מעלה את השאלות שמילאו את ראשה.

"מה תעשה בזמן שנהיה בחו"ל? שיעמום זהו הקללה הגדולה ביותר שאפשר להעלות על הדעת. כעת, כשאינך עוד בעבודה הרגילה, איך תעביר את היום?" השיעמום הזה לא בריא כלל, בייחוד לא לאורי, במצבו.

הוא חייך, מכניס לפיו כף נוספת מן האורז. "אני הולך לשם כדי להתנתק ממה שעבר עלינו עד כה. המטרה שלי היא אחת ויחידה: להעביר את הזמן בחברת הילדים שלא ראו אותי זמן רב, ולנשום בעצמי את האוויר והדממה, לנסות להירפא מן התקופה האחרונה".

"אבל מה עם הפיזיותרפיה של הרגל? יש לך עוד כמה וכמה מפגשים". הרגל שלו ניזוקה מאוד בתקופת השבי שלו. הוא היה

צריך לטפל בה, ולא כל כך שיתף פעולה. אלמלא גלי שהייתה מניעה אותו ומשמשת כמזכרתו האישית, ספק אם היה הולך היום כרגיל, כמעט.

"הרגל בסדר. אני מפעיל אותה ממש טוב, תודות לך". היא לא הצליחה לנתח באיזו נימה נאמר המשפט.

"וכשנשוב בחזרה לארץ?" היא עדיין לא הייתה רגועה. חוסר האמון עדיין פעפעע בה. עדיין התקשתה להאמין שהם במצב הזה, ללא אויבים שנושפים בעורפו של אורי ומבקשים לחסל חשבונות. הוא העלה על שפתיו משהו הקרוב מאוד לחיוך. לא מאופק מדי אך גם לא רחב ומשוחרר. "כשנגיע לגשר נעבור אותו. אין לי מטרה להקדים את המאוחר".

הוא ידע מה מחכה לו כשיחזור ארצה, ולא ציפה לכך כלל. ניר לא קיבל את הפיטורין של אורי. הוא שוחח עימו ארוכות לאחר שיחה שיזם גבי, והציע לקחת את התקופה הזאת כחופשה, וכאשר ישוב מארצות הברית, ישקול מחדש את הפרישה.

"אני לא נועל בפניך את הדלתות, עדיין. אני מבין שהפעולה הפזיזה שלך נובעת כתוצאה מהשבי, אתה לא חושב מספיק על התוצאות", כך אמר לו ניר, שקיבל את תפקידו של אביאל דותן והפך כעת לראש אגף כידון במוסד. "נמתין עד לשובך, ואז נשקול בשנית את צעדינו. אני מאמין שמזג האוויר שיקדם אותך שם יסדר לך כמה דברים במוח".

אורי לא הגיב על כך, ומפקדו קיבל זאת כאישור.

אך על כל זאת הוא יחשוב כשיחזור. מה אורי יעשה בארצות הברית? ינות. הוא כבר לא זכר מתי עשה את הפעולה הזאת בפעם האחרונה.